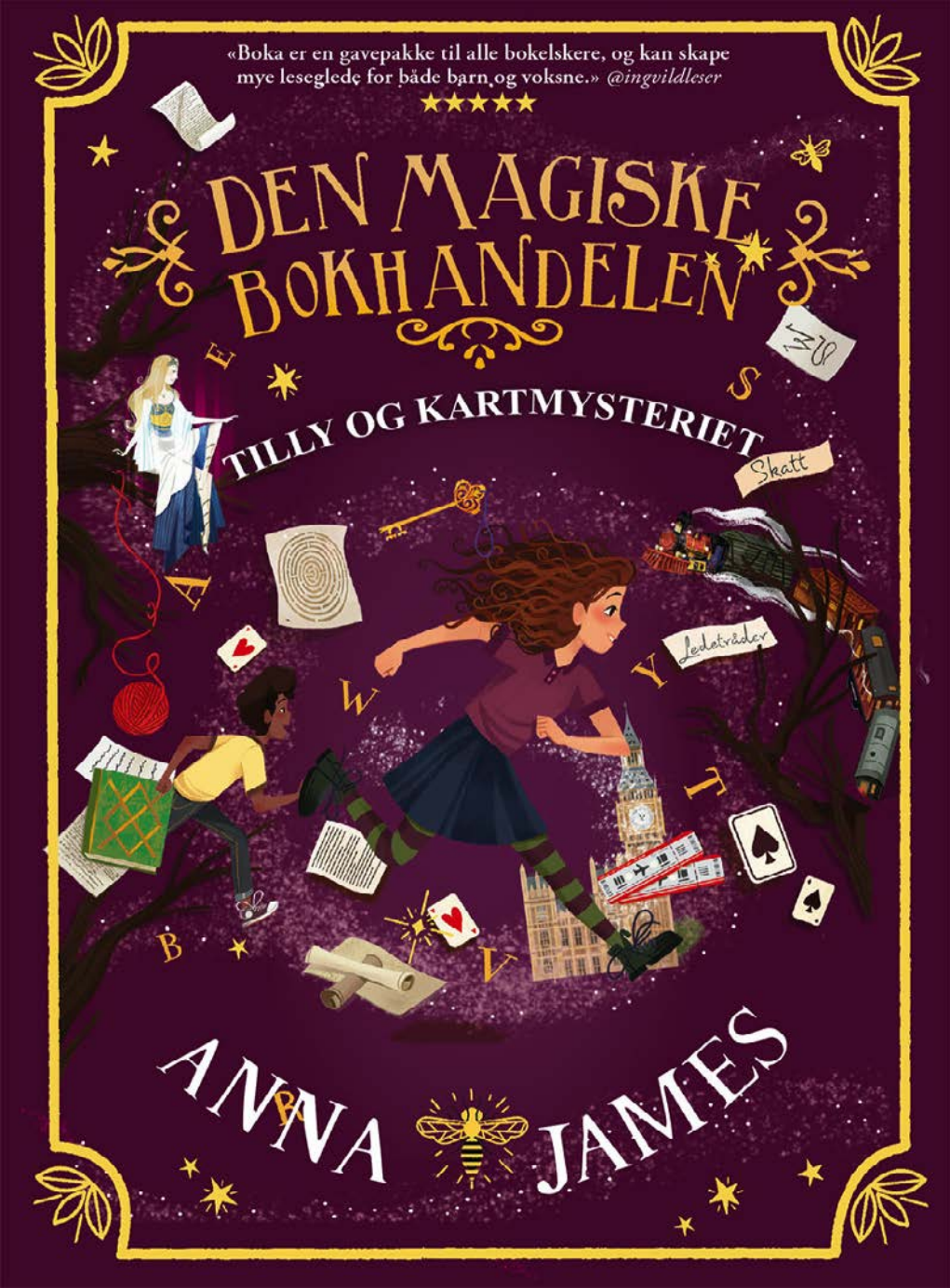
«Boka er en gavepakke til alle bokelskere, og kan skape mye leseglede for både barn og voksne.» *@ingvildleser*

★★★★★

DEN MAGISKE BOKHANDELEN

TILLY OG KARTMYSTERIET

ANNA JAMES

DEN MAGISKE BOKHANDELEN

HarperCollins

ForTElling
SHAKESPEARES
SØSTRE
BiBLiogNOST
SkatT

MAgi
Gode bokhandler er vanskelig å motstå
LeDeTråDEr

Bøker i serien Den Magiske bokhandelen av Anna James

Tilly og bokvandrerne (2021)
Tilly og de bortkomne eventyrene (2021)
Tilly og kartmysteriet (2022)

TILLY OG KARTMYSTERIET

Anna James

Oversatt av Sunniva Aanonsen Sandsgaard

HarperCollins

Oversettelser som siteres i boken:
Arthur Conan Doyle, *En studie i rødt*, oversatt av Nils Nordberg
Lewis Carroll, *Alice i Eventyrland*, oversatt av Zinken Hopp
William Shakespeare, *En midtsommernattsdrøm*, gjendiktet av André Bjerke
William Shakespeare, *Romeo og Julie*, gjendiktet av André Bjerke
William Shakespeare, *Cymbeline*, gjendiktet av Kristian Smidt
William Shakespeare, *Helligtrekongersaften*, gjendiktet av André Bjerke
William Shakespeare, *Kong Henrik V*, gjendiktet av Johan Fredrik Grøgaard
William Shakespeare, *Stormen*, gjendiktet av André Bjerke

HarperCollins
harpercollins.no

Tilly and the Map of Stories © Anna James, 2020
Illustrasjoner © Paola Escobar, 2020
Oversatt av Sunniva Aanonsen Sandgaard

Omslagsdesign: HarperCollins *Publishers*, Ltd, 2020. All rights reserved.
Omslagstilpasning: Lisa Krebs

Utgitt på norsk av HarperCollins Nordic AB, 2022

E-PDF: Type-it AS, Trondheim
ISBN 978-82-84-26329-8

This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers LLC, New York, USA.
This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are either the product of the author´s imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales is entirely coincidental.

Til Adam

Jeg elsker å skrive historien vår sammen med deg.

Dette har hendt i Den magiske bokhandelen

I *Tilly og bokvandrerne* oppdaget Matilda Blad at hun var en bokvandrer, og at hun kunne reise inn i yndlingsbøkene sine. Sammen med bestevennen Oskar dro hun for å lete etter moren sin, som hadde forsvunnet. Underveis fikk hun vite at faren hennes var en oppdiktet karakter, og at hun dermed selv var halvt oppdiktet.

I *Tilly og de bortkomne eventyrene* måtte Tilly og Oskar hamle opp med Underwood-tvillingene. Melville Underwood har kommet til makten ved det britiske Underbiblioteket og vil kontrollere hvem som skal få bokvandre. Søsteren hans Decima eksperimenterer med bokmagi og prøver å stjele fortellingenes udødelighet. Hun tror at siden Tilly er halvt oppdiktet, så kan hun være nøkkelen.

Tilly har funnet eller fått flere spor mens hun har bokvandret, og hun og Oskar tror at det fins et kart som viser veien til Arkivarene. Det sies at Arkivarene skal beskytte bokvandringen, men ingen har hørt fra dem på mange, mange år.

1

EN ORDENTLIG PLAN

«Jeg ser etter en bok.»

Matilda Blad og bestefaren så opp fra kortene med bokanbefalinger som de holdt på å skrive. En mann sto foran dem ved disken i Blad bokhandel. Det var stille og rolig i butikken, og morgensolens gylne lys gjennom de høye vinduene skapte en døsig og fredelig stemning.

«Det kan vi garantert hjelpe deg med», sa Bestefar, som var glad for å få en kunde. «Hvilken bok er du på utkikk etter?»

«Jeg husker ikke helt tittelen, dessverre», sa mannen. «Eller forfatteren når jeg tenker meg om. Men jeg vet at den hadde blå forside. Jeg tror i alle fall det.»

«Husker du noe om hva den *handlet* om?» spurte

Bestefar oppmuntrende. Tilly smilte. Hun elsket å se ham finne ut hvilken bok en kunde ønsket, ut ifra det bitte lille de kunne huske.

«Egentlig ikke …» sa mannen vagt. «Så rart! Jeg kom til bokhandelen for å kjøpe akkurat den boken – den var yndlingsboken min da jeg var liten, eller var den min mors favoritt? Det husker jeg ikke. Og nå som jeg er her, kommer jeg ikke på en eneste ting om boken. Den var kanskje ikke så spesiell likevel …»

«Det høres ut som om den betydde mye for deg en gang i tiden», sa Bestefar. «Jeg er sikker på at jeg kan komme med noen forslag hvis du husker noe som helst om den, eller kanskje vi kan hjelpe deg med å finne noe annet å lese?»

«Det er veldig snilt av deg», sa mannen høflig, men han så seg allerede bakover mot døren. «Men for å være ærlig – og jeg vet at det er helt feil å si i en bokhandel – så bryr jeg meg egentlig ikke lenger.»

Bestefar hevet et øyebryn.

«Unnskyld, jeg mener ikke å være frekk», fortsatte mannen. «Det er bare det at jo mer jeg tenker over

det, desto mer lurer jeg på hvorfor jeg overhodet kom hit.»

«Du så etter en bok», minnet Bestefar ham på. «Med blå forside.»

«Jeg er ikke engang sikker på om den var blå», sa mannen og trakk på skuldrene. «Ja, ja, takk for hjelpen.» Og dermed gikk han.

«Så pussig», sa Bestefar.

«Folk husker jo ikke alltid hva de ser etter», påpekte Tilly.

«Nei da, men hvis de først har kommet til bokhandelen, pleier de fleste å være litt mer interessert i vår hjelp. De vil at vi skal finne ut hva de leter etter. Det hender til og med at de blir ganske hissige hvis vi ikke skjønner det med en gang. Men han glemte visst hva han ville ha *mens* vi snakket med ham.»

«Vi hadde forresten en annen sånn kunde», sa Tilly og tenkte seg om. «Det var en dag for ikke lenge siden. En

dame sto og bare stirret på bokhyllen i ti minutter. Hun kikket ikke på bøkene eller noe sånt, og da jeg spurte om det var noe jeg kunne hjelpe henne med, sa hun at hun ikke visste helt, og så gikk hun.»

«Hmm, veldig merkelig», sa Bestefar, men han var allerede opptatt av tallrekkene på skjermen på kassaapparatet. Han rynket pannen og så bekymret ut. «Vi får håpe det ikke blir en trend», sa han. «Vi har solgt færre og færre bøker de siste månedene. Kanskje det er fordi det endelig har blitt varmere og folk koser seg utendørs. Som om vi ikke hadde nok å bekymre oss for. Hvordan har du det med at du ikke får bokvandre?»

«Jeg hater det», sa Tilly hardt. «Jeg hater at jeg ikke får gjøre det, og at jeg ikke kan snakke med Anne eller bokvandre sammen med Oskar, og aller mest hater jeg at Underwood-tvillingene bare kunne ta fra oss retten til å bokvandre uten å spørre.»

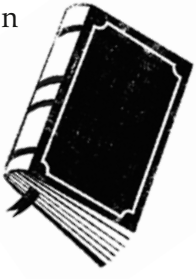
Etter at Melville Underwood ble Sjefbibliotekar ved det britiske Underbiblioteket og gjorde søsteren sin Decima til offisiell Rådgiver, hadde de gjort virkelighet av truslene sine: Ved å binde Kildeutgaver begrenset de bokvandringen. I en rekke offisielle uttalelser hadde

de lovet at dette bare var et midlertidig virkemiddel for å gjøre bokvandringen trygg mens de fikk grep på de nye jobbene sine. Men Blad-familien tvilte sterkt på både uttalelser og løfter som kom fra tvillingparet.

«Hvordan er det bokbinding fungerer igjen?» sa Tilly. «Hvorfor ble det i det hele tatt oppfunnet?!»

«Det var Bokbinderne», forklarte Bestefar. «For mange, mange år siden var det en gruppe med bibliotekarer som først prøvde å kontrollere hvem som skulle få bokvandre. De bruker bokmagi for å gjøre det – du vet, det svarte klisset som du så da Underwood-tvillingene brøt opp eventyrene. Det er barbarisk, det de bruker bokmagien til. Det representerer det helt motsatte av hva bokmagien egentlig er.»

«Men hvordan virker det? Har du gjort det noen gang?»

«Bøker bør bare bindes når situasjonen er virkelig alvorlig», sa Bestefar. «Og noen vil mene at man aldri bør gjøre det. Da jeg var sjef for det britiske Underbiblioteket, skjedde det bare én gang at vi bandt en bok, og jeg er

fremdeles usikker på om det var riktig av oss. Men selve prosessen er ganske enkel. Det eneste du trenger å gjøre, er å skrive en X med bokmagi over det første ordet i Kildeutgaven av en bok. Det er som å låse en dør.»

«Har tvillingene gjort det med alle Kildeutgavene?»

«Ja, alle på det britiske Underbiblioteket, virker det som. Men siden det er Underwood-tvillingene vi snakker om, gjetter jeg på at de fikk noen av undersåttene sine til å gjøre det. Det var sikkert de bibliotekarene som ville begynne å kalle seg Bokbindere igjen. Men ikke vær redd, Tilly, snart finner vi en løsning på det hele.»

«Jeg skjønner ikke hvordan du kan være så rolig», sa Tilly. Hun kjente ofte på et ulmende sinne over å ha mistet retten til å bokvandre.

«Jeg er langt ifra rolig», svarte Bestefar. «Jeg er like sint som du er, men kampen er så viktig at vi ikke bare kan brase inn og kanskje skape enda flere problemer. Vi må være sikre på at Kildene er beskyttet hele tiden, og det samme gjelder for menneskene som jobber på Underbiblioteket. Vi trenger en ordentlig plan.»

«Jeg *foreslo* en ordentlig plan», sa Tilly opprørsk.

«Jeg vet at du mener det … Jeg mener, jeg forstår at

du tror …» Bestefar stotret idet han anstrengte seg for å si hva han mente uten å si hva han mente.

«Jeg vet at du ikke tror på meg når jeg sier at Arkivarene er ekte, eller at jeg vet hvordan vi kan finne dem», sa Tilly. «Du trenger ikke å forklare det en gang til. Men du kommer heller ikke til å overbevise meg. To personer har fortalt Oskar og meg at de bruker kart for å fortelle hvor de er – og jeg er sikker på at noen har sendt et kart til meg.»

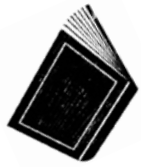
«Det er ikke et kart du har fått, vennen min», sa Bestefar mildt. «Du fant forskjellige ting som du tror har en sammenheng fordi du har et sterkt ønske om å hjelpe. Og det elsker vi deg for, men det er altfor farlig å følge de sporene … Vi *kan* ikke engang følge dem. Hvor skulle vi begynne?»

Tilly himlet med øynene. «Vi må begynne på Kongressbiblioteket i USA», forklarte hun som om hun snakket til et barn som ikke fulgte med. «Det var dit det første sporet sa at vi skulle dra. Det hadde et … Hva var det mamma kalte et amerikansk postnummer?»

«En *zip code*», sa Bestefar.

«Ja, det var det! Og det var et klassifikasjonsnummer

– du sa selv at klassifikasjonsnumre er som kart – det var derfor jeg skjønte det!»

«Vi kan ikke fly helt til USA for å finne en bok, Tilly», sa Bestefar. «Nå må du gi meg et øyeblikks ro så jeg kan gå gjennom salgstallene igjen. Kan du ikke gå og finne moren din, er du snill?»

Noe av det Tilly likte aller best med besteforeldrene, var at de nesten alltid snakket til henne som om hun var et menneske som forsto ting, følte ting og kom med gode ideer. Men da såret det henne enda mer når de snakket nedlatende til henne, som om hun var for liten til å forstå hva de mente.

Hun reiste seg uten å si mer og hadde tenkt å gå for å finne Bea og snakke med *henne* om kartet, men før hun rakk bort til trappen, ringte telefonen bak disken.

«God morgen, Blad bokhandel», sa Bestefar. «Dette er Archie … Å, hei, Seb, er det noe nytt? Å … Jeg forstår …» Han kikket opp for å se om Tilly hadde gått, og løftet en hånd for å få henne til å bli stående. «Jeg har henne her», sa han i telefonen, og Tilly kjente frykten gripe tak i henne. Bestefar slengte på røret og